

FOLK OG LAND

NR. 12, 24. ÅRGANG

LØRDAG 28. JUNI 1975

LØSSALG KR. 3,—

Er rasehat tillatt hvis det bare har riktig tortegn?

Den norske lektor Olav Hoaas har kommet med uttalelser om en av våre minoriteter. Det vil si, han uttalte seg vel egentlig om flere av dem, men i praksis virker det slik at det bare er risikabelt hvis man med sine ord rammer en spesiell minoritet. Lektor Hoaas liker ikke jødene. Det er han neppe alene om, men han har også sagt noe mindre flatende om dem offisielt — i allfall sier visse aviser det. Og det er jo ikke så heldig.

Sett at det hadde vært noen andre Hoaas ikke likte, og at han hadde gitt uttrykk for det. Sett at han ikke likte tyskere og for eksempel hadde skrevet:

1. Jeg er en uforbedrelig rasist; jeg avskyer tyskere.
2. Jeg går fullt og helt inn for segregasjon (apartheid); jeg vil ikke bo sammen med eller engang i samme strøk som tyskere.
3. Jeg kan aldri bli pasifist ... jeg kommer til å praktisere den eneste kunsten jeg lærte som vernepliktig, nemlig hvordan man vrir bajonetten om i innvollene på fienden.

Hva ville ha skjedd med Hoaas, hvis han hadde uttalt noe slikt? Eksemplet er ikke grepert ut av luften. Det er blitt uttalt og sågar satt på trykk i en stor avis. Bare ikke av Hoaas og ikke i Norge, men i Sverige.

Skrivbenton var en viss herr Allam Fagerström og avisens var Aftonbladet, som sørdes i omkring 200 000 eksemplarer. Eksemplet er heller ikke «irrelevant», da Sverige har den samme lovparagraf om beskyttelse av minoritetsgrupper mot trusler, forfølgelse, ringeakt osv. som vi har i Norge.

Hva skiedde så med herr Fagerström? Ingen tine, selvfolgelig. Han hadde lært å kanalisere sine «lyster» i tillatt retning. Men for Hoaas i Norge spørker det. Når det skrives er det tale om å sparke ham som lektor. En merkelig terapi, synes vi, sammenliknet med den som anvendes overfor andre hatpredikere i dette land.

Det kunne ellers være interessant å få vite hvem det

TEUTONIUS:

«Europa marxistisk om ti år»

HVIS VI FORTSETTER VÅR ANTIKOMMUNISME EFTER LETTVINTMETODEN

En bankrott-følelse er i elokvente Henrik Groth, suksess med å bre seg i Vesten. Her i Folk og Land har vi hatt en slags «monopol» på slike pessimistiske vyer i mange år, men nu er det plutselig blitt somme il faut å snakke om det. Og mange er det som tar opp problemet. Ikke bare menigmann, men også de helt store kjenner av forskjellige utgaver.

Den meget feterte forfatteren Solsjenitsyn hevder at Veser egentlig har tapt Den 3. verdenskrig for lenge siden. Om få tiår, spør han, at begrepet Vesten vil være forsvunnet. Ellers påpeker han det, som vi her i avisene har behandlet om og om igjen, at «i de siste 30 år har vi ikke sett annet en nedgang, skulde han ikke bare ha overalltid nedgang, aldri annet enn veien mot svakhet og decadense».

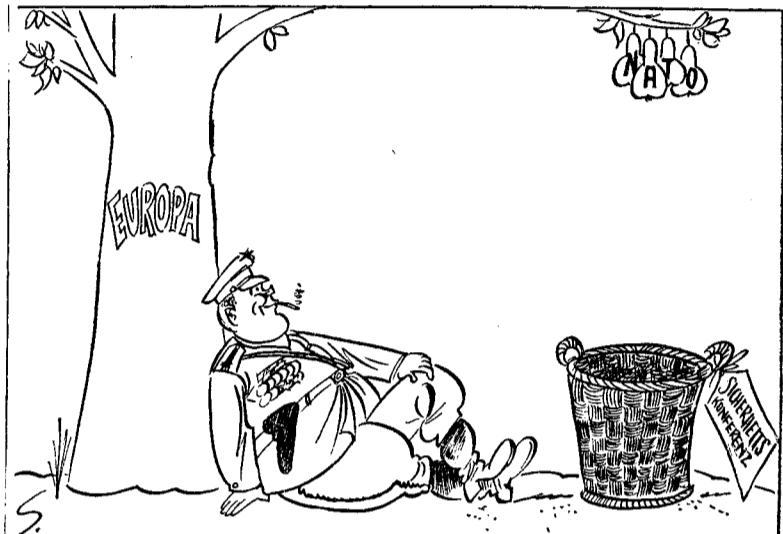
Vår egen landsmann, den

Omsatt til praktisk poli-

tikk vil det altså si, at det

av sosialdemokrater og kom- munister. Selvsagt vil de andre maktovertagelser etter stendige kreftene i USA for- portugisisk mønster eller søke å komme sine allierte dannelsen av «folkefronter» til unnsæting, slik allianse- som blir dannet i fellesskap |

(Forts. side 7)

En gammel tegning, som bare er blitt mer aktuell med årene

ALARIK:

AD «NYNAZISMEN» I NORGE

PRESSEN KOMMENTERER — ALMÅS «ANALYSERER»

Det er blitt sommer og raseriet omkring de norske «nynazistene» har lagt seg —

for denne gang. Sjeldent har vi sett demokratisk hykleri og selvgodhet i slik utfoldelse som nettopp under denne sak. Mye rart og mye dumt ble sagt og skrevet så lenge det varte. En av de ytterst få intelligente og samtidig treffende kommentarer fant

er, som står bak gjennomføringen og godkjennelsen (?) av hat-holdningene mot våre nærmeste, som svensker, tyskere og andre. Det er formodentlig de samme som frabber seg de minste reservasjoner når det gjelder alle de andre folkegruppene, som strømmer inn over grensen fra de fjerneste kanter av kloden.

Nordmennene burde begynne å søke svaret på dette spørsmålet.

vi i Norges Handels og Sjø-, med dagens samfunn og da- farten på gens situasjon. Vi fristes for de streikende arbeidere

lederplass:

«Det er mange uttrykk man kan bruke i forbindelse

med oppnevnte «Støttekomiteen idag til å bruke uttrykket var ifølge en løpeseddel mot-fjollesamfunn, når det stats-standere av politiske oppsi- gelser. Men i Stavanger gjalt det altså en av de røde. Det var altså forskjellen. Men den gikk på megen bekostning av logikk og konsekvens. Synes vi.

Dessuten har den kjente Kr. Almås vært på farten for å meddele det stakkars samfunn sine erfaringer om ny-nazismen i Norge. Han har «analyseret» fenomenet og funnet ut at den nynazistiske bevegelse omfatter tre typer personer. Det er først:

A. Gammelnazistene, som ønsker henv over samfunnet — og oppreisning. Her må det være oss tillatt å innskytte at gammelnazistene ikke er med i nynazistenes (som vi antar må være de unges) (Forts. side 8)

Erik Blücher, Nasjonal Ungdomsfylking. Vil ungnesjonalistene greie å bryte igjennom?

De danske «Frihedskæmpere»

AF MAGISTER HARALD NIELSEN

Jeg er ikke i tvivl om, at flad. Der er ingen anden naturlig dækning end et lavt sammenfaldet gørde om den lillebitte kro «have» til venstre. Syd for ligger en plantage, og herfra dukkede den tyske panserkolonne frem omkredset af sine flyvere.

Kampen var sandhed ulige, men ikke destominde blev de få danske soldater liggende og tog den op. Hver gang, jeg tænker derpå fylles mit hjerte af medfølelse, af skam (på landets vegne),

Ved vor Danmarks-redaktion

af stolthed (på landmandsskabets), og — lad mig tilstå det — tillige af misundelse over, at de trods alt komst til at blande sig i land havde fået lov til, at opleve dets anliggender, således dette, fået lov til i dette land, der har sultef  det sine børn for alle ægte følelser, at op leve noget, der ikke var surrogat, opleve det, der udsletter alt, forklarer alt og befrier for alt.

På samme måde g  r det mig, når jeg i Hartz's bog l  ser om den enslige kanon, der i Haderslev tog det op med de fremrykkende tyskere, og hvor de fire mand, der betjente den, uden tøven aflost hinanden, efterhånden som de en for en blev dræbt eller s  ret.

Der er for mig ingen tvivl om, at hver eneste af de officerer og frikorpsm  nd, som man efter krigen — til evig ska  nsel for vort folk — i strid med givne tilslagn dømte, ville have gjort det samme, og — hvilke end følgerne ville b  vene bleven — ville jeg have ønsket, at de og hele vor ungdom havde fået lejlighed dertil — så havde vi stået bedre og Norden også.

Enсадan åben kamp bærer nemlig det præg, en na-

tional kamp skal have: at være fuldstændig uselvisk. Der tales ustanselig om, hvad «frihedskæmperne», både de, der har været med og de, der ikke har været med, kan kr  eve til gengæld. Også tidligere har krige medført forandringer socialt og politisk, men der er ingen, der har tænkt sig, at de skulle medføre «belønninger» til dem, der kæmpede i dem. Man er gået ud fra, at de har gjort det for deres lands skyld; ikke for personligt eller standsmæssigt at rage til sig. Heller ikke har nogen tænkt sig, at en officer ved at opføre sig tappert skulle have fået nogen særlig adskillelse over, at de trods alt komst til at blande sig i land.

Skal man sammenligne den legale med den illegale kamp, ligger forskellen derfor efter min mening på to punkter.

For det første: d  n legale kamp dr  ger ved mandst  gt og disciplin grænser mellem krig og forbrydelse, medens den illegale kamp udvisker disse. Medens disciplinen i en h  r indskrænker de forbryderiske elementers beva  gelsesfrihed, er det modsatte tilfældet med den illegale kampform: den udvider forbrydernes beva  gelsesfrihed. Den gør det ved at sprede v  b  nene i befolkningen, den gør det ved at sanktionere forbrydernes metoder, og den gør det ved at forvirre og desorientere befolkning og politi og udviske forskelle mellem godt og ondt. Jo voldsm  mere kampen blev, desto mere nærmede vi os et punkt, hvor niddingsd  d og heltef  rd ikke kunne holdes ude fra hinanden, og hvor den rene uforfalskede forbrydelse bredte sig i den såkaldte genrejsningsk  lvand.

Naturligvis vil man dertil sige, at formålet hellige midlerne — der har jo aldrig været så mange tilhængere af Machiavelli her i landet som efter krigen og også nu — men skal formålet hellige midlerne, må man dog i hvert fald k  nde det, men det er den anden afgørende forskel mellem legal og illegal kamp, at det g  r man ikke.

Den legale kamp kan være politisk forkert, men alle kan se, hvad den gælder. Tropperne kan blive ført slet, men de bliver i hvert

Disciplinen i en h  r indskrænker de forbryderiske elementers beva  gelsesfrihed, medens den illegale kampform udvider den.

(Forts. side 7)

«F  HRERFEST»

i Marlborough den 20. april

RAPPORT VED V  R MEDARBEIDER   HRN:

Det er ikke første gang Hitler sp  ker i Storbritannia. For endel   r tilbake hadde noen lurt inn et b  kors på et frimerke med portrett av selveste dronningen. Verdenspressen gasset seg og oppstanden var naturligvis stor.

Den 20. april samlet den minnetale over den store engelske NS-organisasjonen «Column 88» seg i Marlborough for    hedre Adolf Hitler!

Utviklingen av NS-bevegelsen i Europa ble skissert, og hilsener ble overbragt fra forskjellige land og organisasjoner. M  telokalet var dekorert med Førerens portrett og swastika-flagg, og det var som om det engelske demokrati skalv da seremonien ble avsluttet med kampropet «Heil Hitler!»

De strenge sikkerhetstiltak som seremonien ble omgitt av, var på ingen måte noe utslag av paranoia, men dessverre helt nødvendig ettersom visse underhusrepresentanter helst så seremonien forbudt! Også jødiske terror-organisasjoner var man nødt til    ta hensyn til

da hus tilhørende medlemmer av Column 88 tidligere hadde vært gjenstand for innbrudd og var blitt r  sert av jøde-organisasjonen «Gruppe 62». Det hører med til historien, at en påfølgende straffesak mot jødene førte til full frifinnelse, til tross for at konen til et Column 88-medlem også var blitt b  kbundet, mens jødene fremførte sitt «argument»! Det er i grunnen ikke s  rart, at det i europeiske land blir stadig fler som forstår noe...!

Definisjon:

Et ideologisk verdigrunnlag, står det i v  rt uoffisielle leksikon, er et grunnleggende «syn», som er helt uavhengig og upåvirkelig av de faktiske forhold.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSMO

Tenk om...

Et av de vanskeligste — og farligste — temaer man kan gi seg i kast med når det gjelder Den 2. verdenskrig og tyskernes «grusomheter», er kapitlet om jødeforfølgelsene og i den forbindelse særlig alt som vedrører gasskamrene.

Vi er ikke eksperter i denne sak, og har selvsagt heller ingen adgang til å kikke noen av partene i kortene. Likevel har vi — ut fra vår plassering i «landskapet» — hatt en viss interesse av å følge med i det hele og gjøre oss enkelte refleksjoner. Den muligheten kan heldigvis ingen ta fra oss.

Ellers er det et moment i denne sak, at den ekstremt primitive og generelt antigermanske form, som beretningene om disse gasskamrene etter hvert har antatt, også har avlet en økende interesse for temaet i seg selv. Denne interessen finner vi ikke bare hos tyskerne, som saken berører spesielt smertelig, den har brent seg over hele Vesten og dreier seg ikke utelukkende om å sortere «Greuelpropagandaen» vekk fra de faktiske forhold; den munner dessuten ut i en motstand mot den utpresningspolitikk gasskamrene tjener som alibi for overfor Tyskland.

At vi drister oss til å ta opp dette problemet på lederplass idag, skyldes det faktum at en herværende middagsavis har gjort det spesielt aktuelt, idet den på en for seg typisk måte tok saken opp og samtidig trakk en av våre medarbeidere inn.

VG — ja, for den var det naturligvis, har i sakens anledning fått tak i et lyst levende bevis for gasskamrenes eksistens. Det er en fhv. politimann, Per Roth ved Stavanger Politikammer, som til avisens uttaler at han selv har opplevet gasskamrene i Sachsenhausen. De ble endog bygget i 1943, hevder han.

Nu er det slik, har vi lest, at man ute i den store verden, hvor man også forsøker å bringe klarhet i disse dystre forhold, har måttet konstatere at de såkalte utryddelsesleirene (altså de med gasskammer-anlegg) ved et pussig sammen treff av omstendigheter alle sammen kom til å ligge i de østligste delene av Riket, d.v.s. de som idag er kontrollert av kommunistene og derfor ikke kan sjekkes. Man må helt og holdent forlate seg på det russerne sier.

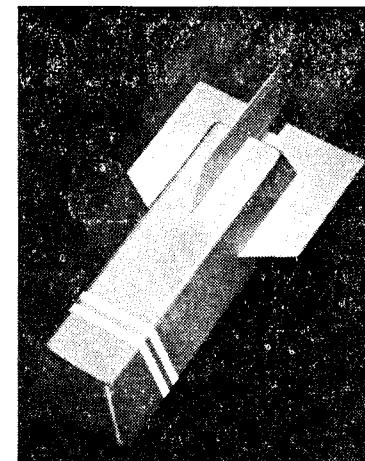
Et annet interessant moment er den franske professor, historiker og Buchenwald-fange, Paul Rassinier, som trålet hele Europa i 20 år på jakt etter et vaskekte øyenvitne til gasskammer-myrdriene. Han greide ikke å finne ett eneste. Det var alltid bare noen som hadde hørt, at noen hadde sagt, at noen hadde sett.

Vi skal ikke her og nu dømme hvorvidt den ene eller den andre farer med løgn, men nøye oss med å fastslå at saken åpenbart har flere sider, og at det siste ord stadig ikke har falt. Det er også viktig å være klar over, at den «annen» part ikke lenger kan avfeies som innbitte «nazister».

Det vi ville frem til, og som vi synes er av avgjørende betydning i denne sammenheng, er at det tydeligvis kan reises tvil — ikke bare om detaljer, men som vesentlige sider ved «utryddelsesleirene». Hvis det er sant at de har eksistert, er det uhyrlig. Hvis historien om dem derimot er en løgn, ville det om mulig være enda uhyrligere. Konsekvensene av en slik erkjennelse tør vi ikke tenke.

Men kan det virkelig reises selv den aller minste tvil om disse forhold, da bør denne verden stanse opp et øyeblikk og besinne seg. Hvis det virkelig finnes noen som bygger sin fremtid på en slik løgn, kan det med tiden føre oss alle ut i en ulykke, hvis dimensjoner vi idag neppe kan forestille oss.

Hvor ble det av gullet vårt?

Det norske gullet har ennå ikke funnet veien tilbake til riket. Ingen tør riktig å etterforske saken.

krigsrisiko-tillegg men ble tvunget til det. Slike ting er muligens arkivert? Så var det busser til transport av tyske storm-tropper. Ordføreren som også var sjef for slike ting, unnlot selvsagt ikke å være behjelpeelig.

Quisling ble faktisk vred, noe han meget sjeldent tillot seg. For å si det pent han omtalte «den nye ordfører» på en annen måte enn jeg var vant til. Tiden og begi-

Av H. Franklin Knudsen

venhetene raste jo noen døgn for å utsette blods-utgydelser. Det var bare dette Quisling tenkte på. Administrasjonsrådet kom til, og reddet «de gamle gutta». Faktisk er dette noe av det mest komiske i Norges historie. Quisling ble utnevnt til sjef for demobilisering! Da meget få vet at Quisling også var utstyrt med hva man trygt kan benevne som en form for «britisk humor», så lo han selv i disse tragiske timer, da «gode» nordmenn laget seg til slaver for tyske okkupanter, lovet dem Kongen tilbake og FRED.

Hos noen få, som ennå kan huske deres navn, fremstår disse tvilsomme individer den dag idag som helter. Ikke noe rart at man ennå ikke kan skrive norsk historie selv om det har gått 35 år. Den kan nemlig ikke skrives. Bedre da å studere grisavl og bacon-produksjon, som danskene, hvis problemer var av en noe annen art, og bedre avtalt. Selv om Kristian X ikke var så godt informert som sin bror i Norge. Kristian selv stoppet jo det dumme skyteri, om han enn senere faldt av hesten. I Danmark er der smartere gutter enn i gamle morsamfunn med hårdé midler. Norge, som de førstnevnte

holdt okkupert en tid. Inntil vi ble gitt som gave til svenske.

Tilbake til gullet, det har jo vekt. Meget større en tunsnlapper. Vet ikke hvor mange Norges Bank savnet selv, og ved sine filialer. Men tyveriet var enormt. Så stort at man faktisk måtte trykke «lokale penger». Har noen rotet i dette? Nei antagelig ikke. Man tør fastslå etter 30-35 år at Norge ikke bare var okkupert, men at rømplingene var tyver. At de var forrædere rent historisk er uomtvistelig, uten hjelp av noen Skodviner. Og Sverre Hartmann. De lever jo bare av å unngå å skrive om det de er betalt for. Nemlig å skaffe sannheten om Norges største skandale (dr. Johan Scharffenberg brukte ordet SKAM).

Det hele går jo som før. Der vil neppe dukke opp noen som vil forstyrre spillet. De kommer eventuelt utenfra. Som før.

Så romantisk det måtte høres så hadde Norge en sjansen den 9. april ved Quislings hjelp. En håndfull, men hva jeg alltid betegnet overfor Quisling som «fødte grisegutter» ødela alt. De kom sammen med tyske likemenn som kynisk utnyttet dette raskt. Berggrav ble kaldt tilbake fra demobiliseringen og alt var såre vel.

En ting er for meg personlig ufattelig: at ikke NOEN HAR STATT OPP OG SAGT NEI etter så lang tid, (halve mitt liv). Er hele nasjonen så feig, eller slipper de ikke til? Anagelig er det første, tilfellet. Og sorgelig.

Ordfører Stranger skaffet beredvilig busser til transport av tyske storm-tropper.

FRA GALLERIET**Leserne har ordet****ET NASJONALT FOLKE-PARTI?**

Herr redaktør!

Det vil glede mange å høre at unge nasjonalister har gått i gang med dannelsen av et nasjonalt parti her i landet. Ikke minst etter den presentasjonen de gav av seg på TV den 29. mai, burde de få manges sympati. Den nærmest hysteriske reaksjon fra stortingsmenn og pressefolk, for ikke å snakke om sensurkravene fra studentersamfunn og sporveisetat, forteller noe om nødvendigheten av å stå fram i politisk kamp for våre rettigheter. I sporveisetaten kan man tydeligvis arrangere ulovlige streikar uten at det reageres. Men hvis noen begynner å kartlegge undergravningsvirksomheten, da skal de avsettes fra sine stillinger på politiske grunnlag. Eier ikke de liberaldemokratiske talsmenn lenger skam i livet?

Still liste allerede ved høstens valg. Sannsynligvis er det ikke mulig å opparbeide noen stor velgertilslutning på noen få sommermåneder. Men de andre partiers unfallenhet gjør selv en symbolisk protest til et anstendig fremskritt. Dertil tror jeg at offentlig deltagelse i valg vil bidra til å øke respekten for bevegelsen på lang sikt. De nasjonale tanker blir noe man må begynne å regne med, i den ellers så bedrøvelige debatt mellom marxistiske angripere, liberale undergravere og konservative ettergivere.

M. B., Oslo 8

DET STEMMER IKKE!

Herr redaktør!

Da jeg i den senere tid er blitt fast leser av F. og L. — et blad som flere burde lese — slår det meg med forundring at det måtte gå over 30 år, før tingene kom i sin rette sammenheng. Og som en som alltid har vært glad i å lese, har jeg gått gjennom en god del litteratur i tidens løp. I de siste 10 år har det vært mest om krigen. Ikke minst om disse heltebragder av nordmenn ute og hjemme. Og da helst om disse som før i Vester-veg. Det var av en eller annen grunn nesten ingen ting å se eller høre om dem som dro den andre veien, mot Øst.

Av og til var det som om det snek seg inn en aldri så liten tanke om at her var noe som ikke rimet helt godt. Men med bare folkeskole og lite kjennskap til andre sprog, var det ikke så godt å gjøre seg opp en mening. Men en ting forsto jeg: Det var vel ikke mulig,

at enhver som var NS under krigen, skulle kunne være forræder og angiver.

For jeg har nå kjent noen av disse personlig. Og jeg skal garantere at de var fullt så rene av hjertet som mange av dem som endte i London eller på Kjesæter. Men likevel, det ble fengsel. Bøter slapp ingen unna.

Etter krigens dager falt det i min lodd, som soldat i de nye norske styrker, å berge ut en pen bukett f.h.v. hirdpiker av pøbelens klør. Og jeg ble en kjent gjest i deres hjem. Siden skiltes våre veier, men jeg har ikke glemt.

Men tilbake til litteraturen, jo mer en leste, til størrere ble twilen. Ja til sluttrene mistanken, her var noe galt fatt. Og når en så har lest Høgevold sin bok: Hvem sviktet, da tror jeg det er mange som vil spørre seg selv, om det i dette land ikke finnes andre som burde vært gransket med skarpt blikk. Det er synd at en ikke får fatt på Langeland sine bøker, for de skulle jeg gjerne ha lest.

Det er en annen ting som har oppattet meg mye: Hvorfor var det så om å gjøre å få tatt av dage snarest mulig denmann som satt inne med den største viten, om de nasjonale og de unnasjonale strømningene i Norge i dette århundre?

Takk for en god avis.

Kjell Haugimellom**AD. ANDERS LANGE**

Herr redaktør!

Anders Lange sa på landsmøtet de hadde på Hjelme-land i 1974, at ingen — absolutt ingen — hadde lidd så meget etter krigen som tidligere NS medlemmer og deres familier. Han ville for fremtiden ikke ha noen debatt om denne sak.

At disse selvsagt hadde samme rett til å bli medlemmer i Anders Langes parti for sterkt nedsettelse av skatter, avgifter og offentlige inngrep var udiskutabelt. Tilstede var der 70 mennesker — ingen tok til motmele — de var nemlig enig med ham.

For min egen del vil jeg få tilføye, når jeg ser på den unfallenhet som offentlige myndigheter idag viser overfor vold, ran, tyverier og misbruk av såvel trygder som sosiale tiltak, kan jeg ikke annet enn henstille til dem som enda har gangsynt i orden, at de bakker opp dette parti som forsøker å få gjennomført ansvar, lov og orden.

H. S., Kongsberg**DEBATT SIDENE****Har ikke Vesten lov til å forsvare sin frihet?**

Orientering og Friheten skriver om CIA — har de aldri hørt om KGB og deres medsamvorne?

Når noe er galt i verden, så skyldes det — ifølge våre hjemlige venstrevennridde — USA i sin alminnelighet og CIA i særdeleshed. Det er ikke lenge før CIA er et like forferdelig skjellsord som «fascist» og «nazist».

At stormakter har sine mer eller mindre hemmelige etterretningsvirksomhet og organisasjoner som driver infiltrasjon, er ikke akkurat nytt av året. Det nye her i landet er at det bare er CIA vi hører om, som om USA

skulle være alene om den slags. Over KGB trekkes et glemselets slør, og det britiske Secret Service og det franske Sureté er det visst ingen som husker lenger. At de røde kinesere har et verdensomspennende og effektivt infiltrasjonsapparat, har vi sjeldent hørt nevnt.

Så får da vi helt klart fortelle hva det dreier seg om.

Sovjetsamveldet har aldri opphört å drømme om verdensrevolusjonen. Den arbeider de russiske kommunister alltid for og gjennom mange forskjellige kanaler, deriblant de «nasjonale» kommunistpartier. Det mektigste våpen er allikevel KGB, som ikke bare undertrykker sine egne lands-

ror, undertrykkelse og økonomisk katastrofe.

Allerede hadde hele tiden bare et mindretall av folket bak seg. Han hadde ingen fullmakt til å gjennomføre vesentlige endringer i styret og samfunnsform. Det er ikke sikkert at han selv var drivkraften, men i hvert fall tillot han at venstreekstremistiske grupper tilrev seg mer og mer av den faktiske makt gjennom terror og væpning av såkalte «arbeidermilitis». Landet vrillet av agenter for KGB og andre kommunistiske lands undergravningsorganisasjoner. Kubanske revolusjonseksperter ankom i tusenvis for å trenne sine røde chilenske brødre, og landet ble et samlingspunkt for det meste som fantes av søramerikanske revolusjonsfantaster.

I denne situasjon kjempet folkets flertall tappert, men med ryggen mot veggene. Den eneste hjelpeflertallet overhodet kunne få, var fra USA og CIA. Tvil ikke et øyeblikk på at all hjelpe som ble tilbuddt, ble mottatt med glede av dem som representerte folkets flertall. Der var det ikke snakk om å betale folk for å få dem til å skifte me-

ning. La oss bare tenke oss at det hadde sittet et «nazistisk» styre i Chile, og at CIA hadde hjulpet til å bekjempe det. Da hadde alt vært fryd og gammen, da hadde det vært almen jubel fra Morgenbladet til Klassekampen.

Vi vil ikke uten videre godta alt hva CIA måtte finne på å gjøre, men det er i hvertfall sikkert at USA ville forsømme sin plikt som den største vestlige og stornordiske makt om landet ikke sørget for å ha folk som bekjemper KGB og verdensrevolusjonen. Både USA og Vestens land forøvrig har en soleklar rett til å verge sin frihet, og den må verges i alle land som ennå ikke er kommet i kommunismens klør.

Med den økede venstre-ekstremistiske aktivitet her hjemme både i forsvaret, i næringslivet og på skoler og universiteter, burde vi se til at både vårt etterretningsvesen og overvåkningspoliti ble bygget ut og fikk mer å rutte med, men ingen tror vel det er mulig så lenge vi har et rødt flertall på Stortinget.

Bjørnell

DEBATT SIDENE

**Enhetskolen masseprodu-
serer tapere**

De falske likhetsidealer kan bare skade ungdommen

Det er lenge siden den vikle og bruke de muligheter norske skole har fått lov til hun eller han har, ikke å arbeide rolig, uforstyrret og skikkelig med de oppgaver den skulle koncentrere seg om. Folk av typen Reiulf Steen, utmerket understøttet av teoretikerne i Kirke- og Undervisningsdepartementet, har satt seg i hodet å snu opp og ned på det meste i skolevesenet, og det skal være sant og visst at de har greid å sette de fleste ting på hodet. Så har resultatet heller ikke uteblitt. Svære disiplinproblemer og et jevnt synkende kunningsnivå er kjennetegnet på litt for mange skoler i Norge.

Arsaken til miserien er klar nok: alle forskjeller i begavelse og interesser skal fjernes med vold og makt. «Enhetskolen» skal male alle gjennom den samme kvern, og siden heller ikke det er nok til å få gjort alle like, skal nå karakterene fjernes. Hvis ikke forskjellene er villig til å forsvinne, får man heller prøve å se bort fra dem.

De fleste begynner nå å innse at de siste tiårs skolepolitikk har vært fullstendig forfeilet, først og fremst fordi man har prøvet å hoppe bukk over de enkleste realiteter. Men hva bør så komme isteden?

Sett fra et sosialindividuallistisk synspunkt må det være ønskelig å variere skoletilbudet så meget som mulig, slik at det blir lettere for unge mennesker å finne en utdannelsesvei som svarer til hennes eller hans evner og interesser. Hensikten med enhver skolegang må være å gi den enkelte en maksimal adgang til å ut-

Far til tre

Valget og NS-stemmene

KAN DE HA NOEN INNFLYTELSE?

Temaet de forhenværende nytt og tilpasset seg de nye inn på ett sted, for dermed omstendigheter.

Legg for eksempel merke til hva Noldus skriver (vi går ut fra at merket skjuler en tidl. NS): «Så lenge bladet ikke forlanger at jeg skal stemme sosialistisk, vil jeg for min del følge parolen...» I hvilken grad vil han la sin stemme dirigeres?

Fra annet hold vet vi at mange andre NS-folk ikke har stått sosialismen fjerne

AV WILLY WEST

re enn at de har kunnet slutte seg til et av våre sådanne partier. De har endog gjort karriere der. Hvor mange som har gått til venstre og hvor mange som har gått til høyre, er det ikke mulig å avgjøre. En hel del har sannsynligvis også definitivt gått over til hjemmesitterne.

Men det vanskeligste spørsmålet gjenstår. Hvor

dan skal tidligere NS-folk stemme? Og hvordan skal de kunne aktiviseres. Slik Arild foreslår, nemlig å fordele stemmene etter hvor det finnes folk man kan godta, er i allfall ikke å stemme samlet. Og virkningen vil neppe svare til anstrengelsene. Dessuten er det mer enn tvilsomt om det lar seg gjøre å finne så mange «sympatiske» navn på de offisielle partilister, at det rekker til å aktivisere NS-folk over hele landet.

En litt annen måte å gripe problemet an på, ville være å sette samtlige NS-stemmer

å demonstrere 1: at det virkelig finnes NS-folk i landet og at de kanskje attpå til har en rekke sympatisører, eller 2: at de fleste NS-folk egentlig er politisk avdøde og ikke lenger bryr seg om valgene i det hele tatt, at det ikke er mulig å nå ut til dem med parolene.

Dette burde være de to absolutte alternativer ved et valg der de forhenværende stiller til kamp uten noe parti selv.

Hittil har det gjerne vært slik at enkelte partier har vært sikre på å ikke få noen NS-stemmer i det hele tatt. Således for eksempel kommunistpartiet. Andre har regnet det som selvsagt at NS-folk ville stemme på dem, da de jo ikke hadde noen andre alternativer bortsett fra det å sitte hjemme. Slike partier er for eksempel Høyre og Kristelig Folkeparti.

De fleste veteraner vi har truffet, setter ikke dagens samfunn høyere enn at de kunne tenke seg å gi det et lite sjokk, hvis de bare kunne. I forbindelse med et valg som skissert ovenfor, ville dette lett la seg ordne. Hvis samtlige NS-folk gikk mann av huse og plutselig og uventet stemte med NKP eller kanskje endog AKP — da skulle det bli liv i andedammen. Ved det påfølgende valg kunne man så flytte stemmene til et annet parti.

Ved å føle at de personlig hadde bidratt til et slikt rabilde, ville alle forhenværende oppnå to ting. For det første å bli tatt ad notam slik Arild og Noldus sikkert ønsker (forutsatt altså at NS virkelig kan mønstre 100 000 potente velgere). Og for det andre vil de etter en slik «seier» igjen føle hverandres nærvær og ganske sikkert søke sammen igjen på andre felter også.

Derved ville dessuten det aller viktigste grunnlag for en egen partidannelse være et faktum. Med 100 000 aktive velgere så å si «stand by», vil det være enkelt å finne noen som kan påta seg å stå i spissen for et parti. Det neste ville være behovet for en avis, noe de jo allerede har i Folk og Land.

Det NS-folk har å gjøre, er å bevise at de virkelig eksisterer og at de er manøvre-ringsdyktige. Resten er vel i grunnen bare «plankekjøring». Eller hva mener andre leser?

Innsikten kommer til sist

AV BRYNHILDE

Mer eller mindre bevisst trekker folk etter hvert de riktige slutningene i den ideologiske kamp, som har rast siden Den 1. verdenskrig sluttet. Med kortere og kortere mellomrom kan man i avis og blader lese innlegg, der skribentene gir uttrykk for ny innsikt når det gjelder hvilken side man skulle ha valgt. Senest i Aftenposten for noen dager siden erklærer en Victor Hellern at «nå er masken kastet. Forkjemperne for sosialismen i Norge har vist sitt samme ansikt: Vi skal ikke lenger som folk bygge på kristne grunnverdier». Hva

herr Hellern overser, er at vi sluttet med det allerede

**Husk bladpengene
for
2. halvår!**

I 30 år

har vi nå vært adlet.

— Hver høytidelige dag svever du fremdeles, Peer Gynt, bakover i tiden og gir oss ridderslaget:

«Heretter er det (fra) for 5 år siden straffbart å ha vært NS» osv.

— Jo da: Sommeren 1945 tingleses dette naturstridige og mirakuløse resonnement i ditt personlige navn, Peer, hilser Stortinget & de Rettslærde, de edsvorne, vet du. — — —

De fleste av oss har kanskje lest om «kjetttere», om millioner «hekser» og «På bålet med dem levende!» og lignende.

— Alt gjort «i formilden hensikt», didelidutt, akkurat som av deg, knuppen min.

— Og dine flinke samfunnsrøktere sier ingen ting,

— ikke så det gjør noe, — ikke offentlig og «i urolig vær», om velferdsmaskert sadisme, — —

— sier Ingen Ting.

— — — Så 3 ganger 3 hurra for din Kultur, Peer?

— og dermed for de frø du sår? — — —

(— — Husker du at du gjennom bl. a. din hellige ku Gerhardsen — forsøkte å forby fremtidens pøbel å gjøre nett som du, —

— nemlig forsøkte å forby bruk av «prejudikatsretten»???)

— — —

— Men tro meg: Alvorlig takk for ridderslaget.

— — Tenk om vi NS-folk isteden hadde fått «attest for nasjonal hånning» av sånnne som — — overga ungene sine til selveste Bu-Bu-Busemann og — rømte!! — Blant mangen annen «patriotisk» innsats bakfra. —

— — Da hadde nå vel «utviklinga gått fremmmover»?? —

— — Omforladelse, snille Peer, — jeg er «jo» fæl mot deg her, — du med bl. a. dine raske & ærlige skibsrederpenger til «utviklingsland & ikke frigjorte», — (jfr. Bratteli i sydlig Afrika)

— imorgen sender du sikert «hjelp» til — tjaaa også til virkelige amerikanere, — — — til «indianere», til for eksempel dem i nord-Amerika? —

— — Ja ja for ikke å ymte frekkt om trengende i nærmere naboskap. (Ufffff nazi-djevelen river i meg, hjeeelp!!)

— — — Kjære Peer: — Gå i forbønn også for oss nesten håpløse nazi,

— — at også vi må litttt hvitere på sjela, — — at vi må bli litttt mindre grove til å — snuft — til å juge,

— — at vi må gi slipp på nar-komanien om å «avhypnotisere, haha», — — at vi i det minste må få evne til å begripe at — — — at allll slags menneskelig forurensning nødvendigvis begynner oppi hue.

— — — Allerede i oldtiden visste man, Peer, at menneskrets urfiende het feighet.

— — — «Nei Gunnar, nei Gunnar, fy Gunnar!»

(Furuseth)

SI DIN MENING
I FOLK OG LAND

Wehrmacht

Nr. OLM 973

Nr. 2168/9 Horst Wessel-sangen og Wir fahren gegen Engeland. Single-plate med bare disse to kjente sangene. kr. 20,-

Nr. OLM 973 Wehrmacht. (Originalopptak fra 1933-45). Siegesfanfare. Weichsel und Warthe. Rosemarie (Es ist so schön). Gegen Briten und Franzosen. Der Tod in Flandern. Lied der Panzergrenadiere. Allen voran. Pariser Einzugsmarsch. Sieg Heil Viktoria. Unser Rommel. Wir stürmen dem Siege entgegen. Von Finnland bis zum Schwarzen Meer. Lied der Panzergruppe Kleist. Der treue Feldsoldat. So kämpft nur unsere Infanterie. Deutschland-Lied. Kr. 40,00.

SM 3004 Amerikanske marsjer. Stars and Stripes, Semper fidelis, The Crusader, The Gladiator, High School Cadets, Hands across the sea, Washington Post, Bells of Chicago, The Thunderer, El Capitan. Kr. 20,00.

SM 3021 Deutsche Marschmusik. Hoch- und Deutschmeister, Wien bleibt Wien, Egerländer Regiment, Hoch Tirol, Vindobona, Jetzt geht's

Grammofon-plater

TIL SALGS

GJENNOM

BOKTJENESTEN

Luftwaffe

Nr. OLM 771

los! 47er Regiments-Marsch, Alpenlieder-Marsch, Stets munter, Mit Sack und Pack, Zauber der Montur, Felsenfest für's Vaterland, Unter dem Grillenbanner, Hoch Habsburg, Dorner-Marsch, Kaiserschützen, Grenadier-Marsch. Kr. 20,00.

Nr. 771/1-2 Triumph of the Will. Fra filmen om den storlagede rikspartidagen i Nürnberg 1934. Horst Wessel-sangen som symfoni, samt en masse sang og musikk, talekor etc. Oppakt av stemmene til Hitler, Hess, Rosenberg, Dietrich, Todt, Ley, Goebbels, Hierl og andre. Hitlers yndlingsmarsj Badenweiler, SA-sangen, HJ-sangen og masse an-

To plater kr. 80,00.

Nr. OLM 771 Luftwaffe. (Originalopptak fra 1933-45). Prinz Max Brigade-Marsch. Bombenflieger-Marsch. Reveremarsch (Condor Legion). Stuka-Lied. Militärsignal-Marsch. Flieger sind Sieger. Graf Zeppelin-Marsch. Rot scheint die Sonne. Lied der Junkers Flug- und Motorenwerke. Es blitzet die Stählernen Schwingen. Flieger empor! Hermann Göring-Marsch. Volk ans Gewehr! Kr. 40,00.

Folk og Land i løssalg:

FOLK OG LAND kan kjøpes i løssalg følgende steder:

OSLO:

Narvesens butikk, Stortingsgt.
Narvesens kiosker, Østbanen,
Vestbanen og i Stortingsgaten
Bladets ekspedisjon

FREDRIKSTAD:

Narvesens kiosk, Blomster-torget

MO I RANA:

Narvesens kiosk, Langmohel

MOSS:

Narvesens kiosk, Sparebanken

BODØ:

Narvesens kiosk, Royal-Sentr.

TRONDHEIM:

Madsens Bladforretning, Olav Tryggvasonsgt. 47
Narvesens kiosk, Nordregt. 4

DRAMMEN:

Narvesens kiosk, Bragernes Torg

STAVANGER:

Narvesens kiosk, Arneageren

SAUDA:

Narvesens kiosk, Triangelbyg.

FAUSKE:

Narvesens kiosk

HOLMESTRAND:

Narvesens butikk, Torget

BERGEN:

Narvesens butikk, Oasen Butikkcenter
Narvesens kiosk, O. Kyrres gt.

KRISTIANSAND S.:

Kiosken Børsparken

SVOLVÆR:

Svolvær Bykiosk

Vi antar gjerne kommisjonærer på steder hvor vi ikke er representert. Henvender-se bladets ekspedisjon.

NATION OG FORSVAR

UDGIFTERNE TIL LANDETS FORSVAR ER IKKE PENGE

KASTEDE I VANDET

Det er de mest velanvendte penge på statsbudgettet. De går ikke blot til at oprettholde det værn til hvilket staten i krig og fred må støtte sig — uden hvilket den ikke har nogen særsiktig eksistens — men de går også til at opretholde den ånd, staten ikke kan undvære, hvis den skal klare sig ganske simpelt fra dag til dag. Thi uden viljen til selvforsvar, til selvhævdelse, fremstød og sejer, går det ikke på noget område. Denne ånd fremelskes i et folk, der holder sig klart for øje, at det, hvad øjeblik det skal være, kan blive krævet til regnskab for sin eksistens. — Og ånden glider ganske stille ud af dets tilværelse, når det giver sig tilfældighederne i vold og lader stå til. Den holdning folket indtager på det ene område, vil det være tilbøjelig til at indtage også på det andet. Opdrager man det politisk til at se livets højeste mening i at have det godt, i at nyde det størst mulige

materielle velvære, i ikke at bringe ofre, vil det selvfølgelig først og fremmest undgå nogle så ubekvemme ofre, som de militære altid må være det. Og omvendt: Stryger man — under det ene eller

andet påskud — nødvendigheden af at bringe ofre — og der kan anføres særdeles gode grunde mod alt militær-væsen — så vil der derfra

brede sig en slaphedens, en nydelsessygens, en selvopgielsens ånd; thi at ville have fasthed, karakter, vilje i et han sier:

— Det var ikke vårt land jeg mente!

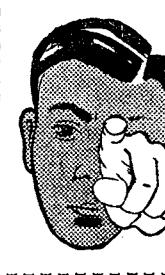
En uke senere gjentar hele episoden seg. Mannen i krogen reiser seg brått og brøler:

— Møkkaland!
Men denne gangen er det ingen bønn. SED-funkisen iles til og arresterer mannen idet han sier:

— Jeg har undersøkt saken,

som at ville have ribben og det viser seg at det bare

uden at have nogen rygrad finnes ett møkkaland her i verden.

Enkel hoderegning

Hvis hver abonnent skaffet én ny abonnent — da ville vårt opplag fordobles. Og alle har minst én meningsfelle. Har du kontaktet din?

Europa marxistisk...

(forts. fra side 1)

forholdet tilslører, men all den tiden blitt klar over at dette tid Kongressen beherskes av ikke lenger er tilfellet. Ja, de samme krefter, som underminerer NATO-landene, vil den amerikanske utenrikspolitikken være lammet og administrasjonen derfor maktesløs. Resultatet for Europa kan enhver tenke seg.

Middelhavs-avsnittet av NATO er omtrent oppløst av innbyrdeskrig og kup. Det neste blir utvilsomt en voldsom politisk offensiv mot NATO's nordavsnitt. En forskning har vi allerede fått fra Holland, hvor forsvarsministeren, en sosialdemokratisk pasifist, hevder at nu må det bli slutt på dette NATO-tullet. Hvis pakten ikke har resultert i «vesentlige bidrag til avspenning i løpet av tre år», så vil landets sosialister gå inn for å melde Holland ut av NATO.

Med dette standpunkt har hollenderne i grunnen ikke gitt uttrykk for annet enn det som kommunister, sosialler og liberalister i Europa forøvrig har plapret om i de siste 30 årene. Det var vel dette forhold Kissinger også hadde i tankene, da han sa at Europa ville bli «marxistisk» i løpet av de neste ti årene.

For mange vil det være uforståelig at Vesten har kunnet nå et slikt politisk og ideologisk nullpunkt som dagens situasjon innebefatter. De konkrete faktorer som utenrikspolitiske og militære fiaskoer i kriger man ikke kunne tillate seg å vinne, er dominerende trekk i bildet, men ingen forklaring. De er snarere virkningene enn årsakene. Henrik Groth har antydet hvor man bør søke de virkelige årsakene, når han skriver: «Skrift for skrift, nesten umerkelig, vil vår feighet, vår mangel på absolutter og vår politiske blindhet anbringe oss der hvor realistiske og taktfulle hensyn til overmakten blir opphøyet til menneskelige dybder».

Sjahan av Persia har også laft falle noen bemerkninger om det europeiske dilemma. I et intervju som fant sted i 1974 sa han: «Det finnes mange kloke folk i Vesten, folk som vet nøyaktig hva som burde gjøres. Men de er ikke i stand til å omsette det i praksis, det som de har forstått er nødvendig. Deri ligger Vestens svakhet.»

I alle år etter 1945 har man med lettintelligens betraktet Vest-Europa som en del av den amerikanske østkysten. USA tok seg jo av alt: økonomi, politikk og forsvar. Langsomt er man medtaggruppen Bopa deltag i

tiden blitt klar over at dette ikke lenger er tilfellet. Ja, kanskje var det hele tiden en illusjon, hvis skjebnevængre følger man ført begynner å innse idag.

Men det nullpunkt Vesten må erkjenne at det har nådd, er likevel ikke et uavvendelig nederlag. Som alle slike selvansakelsens øyeblikk, er det også utgangspunkt for nye målsetninger, fastsettelse av nye idealer og samling av alle regenerative krefter. Ti år har Kissinger innrømmet oss; Solsjenitsyn noe mer. Ti år er et kort tidsrom, men det er likevel langt nok til at vi skal kunne greie å mobilisere de nødvendige motkrefter. De finnes over alt i Europa og Vesten forøvrig, og i stort antall.

La oss trekke lærdom av de siste årtienes hendelser og gå over til å handle istedenfor å prate. Stormen fra de ideologiske begrunnede tilhengerne til verdenskommunismen er slett ikke så uovervinnelig som mange troer. De er alle steder i mindretall og kan bare triumfare der hvor man utleverer seg uten motstand og underkaster seg av feighet.

Det samme gjelder dem som har «ledet» Vesten og dets «kamp» mot kommunismen den siste mannsalder. De er også i mindretall og har ingen annen makt enn den de utøver gjennom sine massemedier. I det samme øyeblikk de er avslørt og folk får øye på dem, er de ferdige.

Det er begått mange og store feil i tiden som svant. Et folk som lever på en livsløgn, vil alltid komme til å måtte betale sin pris. For, som Bismarck engang sa, historiens regninger er nøyaktigere enn regningene fra den prøyssiske riksrevisjonen. Fortsetter vi derimot vår sovn utover selverkjennelsens nullpunkt, kan de få rett, som vi siterte i innledningen til disse linjer. Og at det er en altfor høy pris, er nok de fleste enige om.

De danske...

(forts. fra side 2)

fald ikke ført bag lyset. Det samme kan ikke siges om den illegale kamp. Tror man f. eks., at vores officerer har kjempet for at få soldaterråd, og omvendt mon det ikke akkurat er for at styrke de nationale idealer, at sabosvar. Langsomt er man medtaggruppen Bopa deltag i

ødelæggelserne. Selvfølgelig ville begge parter også have sine egne meninger, hvis de var led i en regulær arme, men så ville det ikke være disse meninger, der var afgørende, men derimod den siddende regerings. Nu derimod fører de forskellige parter kampen med hver sine bagtanker og i håb om i det afgørende øjeblik at kunne narre hinanden.

En af modstandsbevægelsens ledere, oberstløjtnant Løkkegaard i Roskilde, skrev et par år efter krigen, at hvis frihedskæmperne havde trukket sig tilbage straks efter 5. maj, ville de være blevet myte. Det er sikkert rigtigt. Havde de gjort det, ville selv vi, der på forhånd havde betragtet dem med mistillid måske være blevet besejret, men så ville de også have været, hvad de udgav sig for at være: Mænd, der kun var drevet af ønsket om at befri deres land, ikke som det viste sig at være: Mænd, der ønskede at beherske det, at bemægtige sig det.

SELGES:

Strøkent Hird-flagg; min. kr. 450,-. Tysk medalje; 1. V. krig, min. kr. 50,-. Henv.: R. J., Box 157, 3470 Slemmestad.

FOLK OG LAND

Dette blir det siste nummeret før sommerferien. Vi kommer igjen i august måned. Vel møtt!

Red.

Husker De «SOLBRIS»?

Beretningen om den friske NS-gjengen som rømte fra fangeleiren i Norge og på en eventyrlig måte tok seg frem til Argentina. Boktjenesten har kjøpt opp restopplaget og selger den ut for kr. 20,- pr. stk.

FRA BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

A. S. Walker:

Flags and Banners of the Third Reich. Godt illustrert oppslagsverk med farvebilder og forklaringer til Det tredje riks symbolverden. 136 s., innb. kr. 39,-.

Toliver/Constable:

Das waren die deutschen Jagdflieger-Asse. Beretningen om de tyske jagerflyverne og deres utrolige prestasjoner under Den 2. verdenskrig. 416 s., ill. kr. 69,-.

Håkon Meyer:

Et annet syn. En kjent arbeiderpartimann, som kom med på «den gale siden» under krigen, gir her sny på «rettsoppgjøret» og den politiske situasjon i etterkrigs-Europa. 240 s., hft., kr. 15,-.

Paul Haussler:

Soldaten wie andere auch. Et forsvarsinnlegg for Waffen-SS — basert på hittil ukjent kildemateriale. Boken rettferdiggjør på en overbevisende måte det som ligger i dens tittel. 372 s., ill., innb., kr. 65,-.

Trygve Engen:

Jeg er ingen landssviker. En NS-manns selvforsvar og beretning om hvordan han utviklet seg fra en borgerlig demokrat til medlem av Nasjonal Samling. 252 s., hft., kr. 10,-.

B. L. Davies:

Uniformen und Abzeichen des deutschen Heeres 1933—45. Den første systematiske fremstilling av tysk uniformsvesen. Stort format med illustrasjoner i svart/hvitt og farver. 234 s., innb. kr. 95,-.

W. Tieke:

Der Kaukasus und das Oel. Fra det tysk-russiske basketaket om Kaukasus, der også flere norske frivillige deltok. Spennende lesning. 504 s., ill. og kartskisser, innb. kr. 69,-.

Littlejohn/Dodkins:

Orders, Decorations, Medals and Badges of the Third Reich. Volume 2, omfattende de pro-tyske bevegelser i det besatte Europa, deriblant Norge. Et standardverk. 192 s., ill. delvis i farver, innb. kr. 66,-.

Gary Allen:

Die Insider. En nådediøs bok om bakspillerne i verdenspolitiken. Beregnet på USA men av stor interesse for alle som vil vite litt om de skjulte sammenhengene. 214 s., hft., kr. 30,-.

Paul Haussler:

Waffen-SS im Einsatz. 8. opplag av «Papa» Hausslers egen bok om den første virkelige Europa-hæren. En «soldatisk» fremstilling. 240 s., ill., kr. 60,-.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et anerkjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/hvitt og farver presenteres her det beste i tysk «Soldatenrum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,-.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigføringsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattet oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,-.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,-.

Toliver/Constable:

Holt Hartmann vom Himmel! Beretningen om verdenshistoriens største krigsflyver, Erich Hartmann, mannen som oppnådde 352 luftseire under Den 2. verdenskrig. Efter 11 år i russisk fangenskap, vendte han tilbake til Tyskland for å bli kommandør for det nyopprettede Luftwaffes første jetjageravdeling. Spennende lesning. 334 s., ill., innb. kr. 54,-.

Ad «nynazis-men...»

(forts. fra side 1)

forehavender. Det er to grunner til det: 1. De vil ikke, og 2. De får ikke lov av de unge. At de ønsker henv over samfunnet, er en påstand. Kan ikke finnes det enkeltpersoner som gjør det; det er elvers ikke noe trekk hos dem som gruppe. Men oppreisning ønsker de nok. Hvor sterkt de gjør det, kan muligens deres organisasjon, «Forbundet for sosial oppreisning» fortelle noe om. Den ble nemlig oppløst ifjor.

Videre har herr Almås tatt med

B. Herskesyke og kyniske personer — uten politisk ideologi — som spiller på disse strengene for å oppnå personlige fordeler og makt- posisjoner.

Når det gjelder personer av den typen der er snakk om, tror vi nok at de velger lettere adkomstveier til makt og posisjon enn gjennom nynazismen i Norge. Utenom skandaliseringsforsk og ubehageligheter av enhver art, er det nok mange år til at en norsk «nazi»-bevegelse kan by sine anførere noe særlig mer enn blod, svette og tårer, for å si det slik. Det ville nok være adskillig lettere for dem å gå veien om Almås' eget parti, som jo i allfall til en viss grad er salongfæhig.

I sin tredje gruppe nevner Almås:

C. Ungdommelige mennesker, stort sett uten politisk kunnskap, skolering, innsikt eller erfaring.

Her har Almås fått skutt seg inn på skiven. Selvfølgelig er det unge krefter som fører an. Hvilke andre er det som har anledning til, enn si våger å ta et slikt skritt i dagens Norge? Slik har det vel egentlig vært til alle tider: når samfunnet går i stå, er det de unge som må til pers for å bringe samfunnsskuten flott igjen.

Og de sa det jo også så tydelig selv: Alt er jo i fullstendig oppløsning. Men ingen gjør det minste ved det. Aller minst de som har ansvaret. Det blir snakk, snakk og etter snakk mens ytterliggende klassekampfanatikere gjør repene klar. Hva er det egentlig «the establishment» forlanger? At unge, sunne og sterke mennesker skal sitte passive og vente på at samfunnsskutene gir dem nådeskuddet?

Selvsagt har de også ungdommelige kjennetegn som mangel på erfaring og skolering. Til gjengjeld har de meningers mot og handlekraft — kvaliteter som de etablerte i dagens Norge

EN FORSINKET ERKJENNELSE

Det er pussig hvordan mange ledende menn av idag litt etter litt kommer til det resultat, at Tysklands kamp under Den 2. verdenskrig i virkeligheten var en helt annen enn hva propagandaen har fortalt oss. I forrige nummer kunne vi berette at USA ifølge den amerikanske guvernør George Wallace burde ha deltatt på tysk side under krigen. Nu hører vi at tyskeren Dr. E. Gerstenmaier, som skal være den ledende representant for

åpenbart ikke er i besittelse av. Hvem som til sist slutt

likevel vinner en slik konfrontasjon, det har historien utallige eksempler på. Det var aldri L'ancien régime.

Man kaller de unges standpunkter for et sykdomstegn og hykler forskrekkelse over hva man har «avslørt». Egentlig var det noe alle visste. Selvfølgelig skjer det noe på bunnen av et samfunn i vill oppløsning. Det er jo nettopp der det skjer! Selvfølgelig. På toppen derimot er det lite annet enn skvalder og apati.

Og nu krever skvaldrerne at apatikerne skal gjøre noe.

De må rydde opp i uhumskhetene på venstresiden. Da vil bunnen falle ut hos «nynazistene». Det er meget mulig at dette vil ta fra dem

noen argumenter, men neppe fler enn at l'ancien régime fortsatt vil sitte med sin gásehud.

Men vil apatikerne rydde opp? De har aldri gjort det før. Og vi finner det lite sannsynlig idag. Dessuten er skvaldrernes diagnose feil.

«Nynazistene» er et friskhetstegn. Det er l'ancien régime som er sykt, sannsynligvis dødssykt. Det har ikke lenger evnen til å verge seg, hverken mot den ene eller den andre, og gjør dertil den tabben at det stempler all motstand som «nazisme». Dermed avviser det alle krefter som kunne bli dets allierte i kampen mot den egentlige sykdom, nemlig den for nasjonen selvdeleggende klassekamp-radikalisme.

Men de røde på ytterste venstre fløy gruer seg selvfolgelig til det de ser komme. For første gang på 30 år aner de at de kommer til å møte organisert motstand. Og deres erfaring forteller dem at de alltid er kommet uehdig fra et basketak med de etablerte i dagens Norge

«motstandsbevegelsen» mot Hitler, også er kommet frem til ny innsikt i disse forhold. Nylig skrev han nemlig i avisen «Frankfurter Allgemeine Zeitung» følgende: «Det vi i den tyske motstandsbevegelsen ikke kunne begripe under hele Den 2. verdenskrig, har vi til fulle fått erfare etterpå, nemlig at denne krigen i siste omgang ikke bare ble ført mot Hitler, men mot Tyskland!»

Tenk om motstandsmennene hadde forstått det i tide, sukker «Deutsche Wochenzitung».

IDI AMIN SOM HITLER-BEUNDER

Det fortelles at presidenten i Uganda, Idi Amin, planlegger å reise et monument over Adolf Hitler. Men ikke bare det, han vil også oppkalle et sted i Sydøst-Uganda etter den tyske fører. Det nevnes ikke noe om hvilke grunner den sorte potentat har anført for dette tiltaket, men det har jo lenge vært kjent at Amin har visse sympatier overfor Det tredje rike. Forøvrig føler vi trang til å si som vår svenske venn: Av alle riker — Uganda. Og av alle statssjefer — Amin!

NEDERLAND VIL UT AV NATO

Det sosialistiske regjeringspartiet i Nederland vedtok på en partidag et krav om at landet skulle meldes ut av NATO, men har for annen gang utsatt gjennomføringen, riktignok med et kall på seieren, men vel ak-

forlydende om at man ikke akter å strekke seg lenger enn til 1978. Hvis ikke NATO innen da hadde redusert sine kjernefysiske våpen, ville det være slutt på Nederlands medlemskap i pakten. Landets forsvarsminister, Vredeling, er foruten sosialist, selvsagt pasifist, som seg hør og bør.

EUROPEISK FELLESSKAP

Vi har alltid hatt vår berettigede tvil om hvor dypt det stakk, alt det patetiske pratet om europeisk enhet og samhold, slik det strømmer oss i møte fra EF-propagandistenes høyttalere. En prøve på hvor meget det er verdt, gav den britiske lord Wigg, tidligere Labour-minister under en debatt i overhuset. Han uttalte at «Tyskland ikke er noen trussel så lenge det forblir delt. Alle vet, at tysk gjenforening betyr ny spenning og europeisk krig. Vårt eget og våre barns liv og sikkerhet er avhengig av at delingen opprettholdes.

SÅ SANT, SA SANT!

I en oversikt over situasjonen etter Vietnam, skriver Matthias Weber i «Deutsche Wochenzitung» bl. a.: «Arméen som ikke fikk lov til å vinne, nekter å bære skammen over nederlaget, som Roosevelt og Morgenthau etterfølgere har latt komme over den. Og stadig flere amerikanere kaller det en forbrytelse å føre en krig, der man på forhånd gir myrdet ca hundre elever — av andre elever!

septerer risikoen for et nedslag. Kreften sitter dypt i det amerikanske folks legeime. Det er mange som spør om den i det hele tatt lar seg operere vekk».

★

FOLKEMORD — MEN UINTERESSANT?

For fjerde gang i løpet av et år har talstmenn for det kurdiske mindretallet i Irak rettet et inntryggende rop om hjelp til FN. De frykter at den irakiske regjering vil la henrette alle kurdere, som ikke har overgitt seg til araberne innen 1. april. Titusenvis av kurdere, som hittil har mottatt hjelp fra sjælen av Persia, er truet av hungerdød, etter at denne hjelpen nu er innstilt. Dessverre for dem, er kurderne hverken negre eller semitter, og ikke betyr de noe nevneverdig i maktpolitisk sammenheng, så det er tvilsomt om de greier å vekke denne verdens «rettferdige» med sine bønner.

★

FRIUNDERVISNING

En komite nedsatt av det amerikanske Senatet har gjort visse overslag og funnet ut at år om annet blir omkring 70 tusen amerikanske lærere utsatt for voldelige overgrep fra sine elevers side. For disse elevenes herjinger må skatteinntekterne ut med 2,8 milliarder kroner. Undersøkelser er foretatt i 757 skolekretser. I de samme kretser ble det i 1974 myrdet ca hundre elever — av andre elever!

FOLK OG LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

★
**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

★

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt område innenlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løsalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

Til INO, Enerhaugspllassen 4., Oslo 6.

Med dette bestilles eks. av Melsoms bok om okkupasjonstiden.

- Betaling vedlegges med kr. 58,50 pr. stk.
(Forsendelsen skjer da portofritt og 10% er trukket fra.)
- Ønskes boken tilsendt som postoppkrev, kommer porto + gebyr i tillegg.
- Kr. sendes som bidrag til utgivelse av boken.
- Samlet beløp kr. sendes vedlagt som sjekk/i kontanter/i frimerker, eller overføres som bank/postgiro. (Stryk det som ikke passer.)

Navn:

Postadresse:

Vennligst skriv tydelig